

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Благоевград, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети февруари
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров
Членове: Владимир Ковачев
Г. Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Г. Янев Въззивно гражданско дело №
20231200500035 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. с чл. 317 от ГПК.

Депозирана е въззивна жалба адв. Г. Ц., процесуален представител на М. А. Г., с ЕГН ***** срещу Решение № 900304/19.10.2022 г., постановено по гр. дело № 191/2020 г. по описа на Районен съд Сандански.

Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановеното първоинстанционно решение, като постановено в противоречие с материалния закон и със събраните по делото доказателства, за което се излагат следните доводи:

Посочено е във въззивната жалба, че за да постанови своето решение съдът приема, че е налице разминаване между КТ и ЗМВР относно нормалната продължителност на нощния труд, като чл. 140, ал. 1 от КТ предвижда нормалната продължителност на нощния труд е до 7 часа, а чл. 187, ал. 1, изпр. 2 от ЗМВР-8 часа за всеки 24-часов период. В Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. /както и предходната такава-отменената Наредба № 8121з-

592/25.05.2015г. на министъра на вътрешните работи/ не е предвидена методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни, за разлика от отменената Наредба № 8121.3-407/11.08.2014г., в която такова правило /при сумарно отчитане на отработеното време общият брой положен труд между 22:00 и 6:00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период/ е било установено в чл. 31, ал.. 2 /аналогично на правилото на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата/. Приел е, че при тази законодателна уредба по въпроса дали нощният труд на служителите от МНР следва да се заплаща след преизчисляването му с коефициент ,.143, съобразно КТ и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, или следва да се прилагат разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, съдебната практика е противоречива, поради което има образувано тълкувателно дело № 1/2020г. на ОСГК на ВКС. Посочва се, че по последното няма постановено тълкувателно решение, но има постановено решение на Съда на Европейския съюз, Люксембург, по дело C-262/20, образувано по преюдициално запитване на Районен съд Луковит за тълкуване нормите на Директива 2003/88ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г., относно някои аспекти на организирането на работното време на полицаи и пожарникари и съответствието им с националното законодателство. Посоча, че, изхождайки от мотивите на решението на Съда на Европейския съюз, Люксембург, по дело C-262/20, съдът счита, че следва да се прилагат разпоредбите на ЗМВР и издадената въз основа на него Наредба №8121з-776/29.07.2016г, а не КТ и издадената въз основа на него Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, тъй като е воля на законодателя да определи каква да е нормалната продължителност на работното време на служителите в МВР, в частност и на пожарникарите, които полагат нощен труд, като приетото от законодателя не е в разрез с минималните изисквания относно нормалната продължителност на нощния труд по Директива 2003/88ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г., относно някои аспекти на организирането на работното време, като Директивата не съдържа и изискване за разлика или съотношение между нормалната продължителност на нощния труд и нормалната продължителност на дневния труд, поради което продължителността на нощния труд може да се определя независимо от

продължителността на дневния труд. Посочва, че законодателното разрешение относно по-дългата нормална продължителност на нощния труд на служителите в МВР в сравнение с нормалната продължителност на работниците/ служителите по трудово правоотношение по КТ, не води до дискриминация на първите, тъй като предвидената разлика в правната уредба е наложена от обективните характеристики на функциите, които изпълняват служителите на МВР, свързани със защита на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарната безопасност на населението. Посочва, че освен това, липсата на правило за трансформацията на нощните часове в дневни е компенсирана от законодателя с други права и привилегии на служителите от МВР, като например по-продължителен платен годишен отпуск, по-голям размер на обезщетението при пенсиониране в сравнение с предвидените такива за работниците и служителите по трудови правоотношения, както, и съобразявайки, че ЗМВР е специален закон спрямо общия КТ отхвърля предявения иск.

Твърди се, във въззивната жалба, че тези изводи на първоинстанционният съд са направени в нарушение на материалния закон и събраните по делото доказателства, също така и в противоречие с практиката на ВКС.

Твърди се, че безспорно ищецът е държавен служител, полагащ труд по служебно правоотношение в системата на МВР - чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР, чийто статут се урежда от ЗМВР /чл.142, ал.2 от ЗМВР/. Посочва се, че предвид характера на заеманата длъжност през процесния период, ищецът е полагал труд през нощта между 22 ч. и 06 ч., съгласно графици, а отработеното работно време се е изчислявало сумарно. Сочи се, че предявеният от ищеца пред Районен съд Сандански осъдителен иск намира правното си основание в чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР във вр. с чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ във вр. с чл. 86 от ЗЗД за заплащане на извънреден труд, образуван след преобразуване на нощния труд в дневен. Същият е държавен служител, полагащ труд по служебно правоотношение в системата на МВР - чл. 142, ал. 1, т.1 от ЗМВР, чийто статут се урежда от ЗМВР /чл.142, ал.2 от ЗМВР/. Предвид характера на заеманата длъжност през процесния период, ищецът е полагал труд през нощта между 22 ч. и 06 ч., съгласно графици, а отработеното работно време се е изчислявало сумарно.

Твърди се, че спорният въпрос по настоящото дело е дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служителите на Министерството на вътрешните работи са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ и в частност чл. 9, ал. 2 от същата наредба, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закона за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, по който въпрос, поради наличие на противоречива съдебна практика, с Разпореждане от 26.02.2020г. на ВКС е образувано тълкувателно дело № 1/ 2020 г. на ОСГК на ВКС, по което дело действително към настоящия момент все още не е постановено тълкувателно решение. Посочва се, че в голямата си част от съдебната практика, според която в ЗМВР и в приложимите наредби към него, с изключение на отменената Наредба № 8121з-407 от 2014г., липсва правна регламентация относно преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 1.143 и поради това следва да се прилагат разпоредбите на НСОПЗ /чл. 9, ал. 2/, а именно, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време, в каквато насока е преобладаващата съдебна практика в страната, вкл. на СГС /Решение № 4694/26.06.2019г. по в.гр.дело № 12829/2018г./ и Окръжните съдилища на Бургас, Варна Пловдив, Плевен, Ямбол и други. Твърди се, че съгласно чл. 176 от ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители, работещи в МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, а съгласно разпоредбата на чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Сочи си, че в разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от КТ се съдържа легално определение за извънреден труд - това е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Посочва, че по силата на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Сочи, че разпоредбата на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР

предвижда, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24- часови смени - сумирано за тримесечен период. Посочва се, че съгласно чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, а съгласно чл. 6 извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. В чл. 187, ал. 9 от ЗМВР е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Твърди се, че на основание посочената законова делегация са приети Наредба № 8121з-407/11.08.2014г. /отм.ДВ бр.40 от 02.06.2015г./ и Наредба №8121з-592/25.05.2015г. /отм.ДВ бр.59 от 29.07.2016г./, като впоследствие е приета Наредба №8121з-776/29.07.2016г., обн. ДВ бр. 60 от 02.08.2016г., която е действащата нормативна уредба за процесния период. Разпоредбите на чл. 3, ал. 3 от Наредба №8121з-407/11.08.2014г., Наредба №8121з- 592/25.05.2015г. и Наредба №8121з-776/29.07.2016г. са аналогични и гласят, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба №8121з-

776/29.07.2016г. липсва изрично правило, аналогично на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014г., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 и 6.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. Посочва се, че в разпоредбите на чл.31 от Наредба №8121з-592/25.05.2015г. и Наредба № 8121 з- 776/29.07.2016г. е предвидено, че отработеното време между 22.00 и 06.00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове, т.е. липсва специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното

време по отношение на държавните служители в МВР. Сочи се, че съгласно чл. 188, ал. 2 от ЗМВР държавните служители, които полагат труд за времето между 22 и 6 часа се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. НСОПЗ е подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ, в който по силата на чл. 9, ал. 2 е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1.143.

Твърди се, че основният мотив на първоинстанционния съд е, че ЗМВР е специален закон спрямо общия КТ. Счита, че съгласно принципните разяснения, съдържащи се в мотивите към т. 23 от Тълкувателно решение № 6/ 06.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6/ 2012 г. на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон - ЗДСл намира субсидирано приложение спрямо тях, тъй като обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, както и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения, за които се прилага регламентацията по КТ. Посочва, че макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител /подобно на §1а от ДР на отменения ЗМВР, отм. ДВ, бр.88/2010г./, доколкото няма изрично уредено нещо друго. ЗДСл намира субсидиарно приложение. Посочва, че съобразно разпоредбата на чл. 67. ал. 3 от ЗДСл. минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 - 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Твърди, че възприемането на становището, че спрямо държавните служители на МВР не са приложими разпоредбите на НСОПЗ означава същите да бъдат поставени в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, работещи по трудово и служебно правоотношение, чиито правоотношения се регулират от ЗДСл, Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, В подкрепа на този извод и е Решение № 311/ 08.01.2019 г.

по гр. д. № 11441/ 2018 г. на ВКС, в което е даден отговор на въпроса: „Намират ли субсидиарно приложение разпоредбите на чл. 67, ал. 7, т. 1 и т. 3 от ЗДСл за заплащане на допълнителни възнаграждения за нощен труд и за работа през официалните празници на държавните служители в системата на МВР при действието на ЗМВР от 2006г. (отм.)?“. В цитираното решение е посочено, че възприемането на обратното разрешение на поставения материалноправен въпрос би довело до лишаване на държавните служители в системата на МВР от тези допълнителни възнаграждения за нощен труд и за труд на официалните празници в течение на един продължителен период от време (01.01.2011г. - 30.06.2014г.), което би ги поставило в неравностойно положение както спрямо останалите държавни служители, така и спрямо работниците и служителите по трудово правоотношение, които получават такива допълнителни възнаграждения съгласно разпоредбите на чл. 261 и чл. 264 от КТ. Решението е мотивирано с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6, ал. 2 от К. и чл. 14 от ЕКЗПЧОС, както и с разясненията, съдържащи се в цитираното по-горе Тълкувателно решение № 6/ 06.11.2013 г. по тълкувателно дело Х° 6/ 2012г. на ОСГТК на ВКС. Разрешението, според което държавните служители в МВР не следва да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от работещите по трудово или служебно правоотношение по КТ и ЗДСл, съответства и на чл. 7 от Международния пакт за икономически, социални и културни _права, който е въвел като задължение за държавите - страни по него, сред които е и Република България, да гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, както и на чл. 31 от Х. на основните права. В този смисъл счита, че липсата на изрична правна уредба в ЗМВР и в наредбите по прилагането му, която да предвижда преизчисляването на положения нощен труд в дневен през процесния период, не може да бъде в ущърб на съответните служители в МВР. С цел избягване поставянето на служителите на МВР в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение и постигане на несправедлив резултат, счита, че в случая субсидиарно приложение следва да намери чл. 9. ал. 2 от НСОПЗ. НСОПЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в другите специални подзаконови нормативни актове, издадени по

приложение на ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Нейното приложение може да се изключи в случай, че е налице специална правна уредба, която да дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия. Поради това счита, че включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, на която основа и следва да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период.

Не се споделят доводите на първоинстанционния съд, че следва да се прилагат разпоредбите на ЗМВР и издадената въз основа на него Наредба №8121з-776/29.07.2016г., а не КТ и издадената въз основа на него Наредба за структурата и организацията на работната заплата, тъй като е воля на законодателя да определи каква е минималната продължителност на работното време служителите в МВР, в частност на пожарникарите, които полагат нощен труд, като приетото от законодателя не е в разрез с минималните изисквания относно нормалната продължителност на нощния труд по Директива 2003/88ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г., относно някои аспекти на организирането на работното време, като Директивата не съдържа и изискване за разлика или съотношение между нормалната продължителност на нощния труд и нормалната продължителност на дневния труд, поради което продължителността на нощния труд може да се определя независимо от продължителността на дневния труд. Разпоредбата на чл. 9 от НСОПЗ урежда различни хипотези. Посочва, че докато разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 от нея визират условия за „увеличаване“ на трудово възнаграждение с определен коефициент, разпоредбата на ал. 2 се отнася единствено до изчисляване на положения труд като стойност в часове при сумирано изчисляване на работно време. Твърди се, че това правило е общо, а не специално, поради което не може да се сподели тълкуването, че то е приложно единствено при условията на ал. 1 и ал. 3 от наредбата. Освен това, разпоредбата, според която за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, счита, че по-скоро разрешава полагане на нощен труд

средно в размер на 8 часа за всеки 24-часов период, без да изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд. Поради изложените доводи, счита, че не могат да бъдат споделени доводите, че за служителите в МВР приложимият коефициент е 1, а не 1.143. Аргумент е и обстоятелството, че в Наредба №8121з-776/29.07.2016г също се възприема този коефициент - 1.143, но формулиран по друг математически начин, който води до същия резултат - при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 и 6:00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143 и полученото число да се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. Това показва, че в Наредба №8121з-776/29.07.2016г е възприет подхода, установен в Кодекса на труда и в Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Посочва, че от изложеното следва, че служителите в МВР, полагащи нощен труд се ползват от уредбата на НСОПЗ, която предвижда преобразуване на нощния труд в дневен при сумирано изчисляване на работното време. Твърди, че това става с коефициент, който е равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане за съответното работно място или длъжност. Посочва, че нормалната продължителност на дневното работно време при подневно отчитане е осем часа, а работното време през нощта, при същите условия, е седем часа, , което значи, че коефициентът е $8/7$ или 1.143. За всеки отработен месец служителят получава договореното трудово възнаграждение и само при наличие на извънреден труд, отчетен в края на периода /в случая на тримесечие/, за него се заплаща според уговореното в договора, но с не по-малко увеличение от 50 % /чл.262, ал.1, т.4 от КТ/. Възнаграждението за извънреден труд става дължимо в края на отчетния период В този смисъл са Решение №14/27.03.2012г. по гр.д.№ 405/2011г. на ВКС, IV г.о. и Решение №103/27.07.2012г. по гр.д.№299/2011г. на ВКС, IV г.о.

Предвид всичко изложено във въззивната жалба, счита, че исковата претенция за заплащане на допълнително възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, е доказан по основание и за тях се дължи възнаграждение за положен извънреден труд, което обстоятелство посочва, че е доказано и от приетата по делото ССЕ В конкретния случай

счита, че е приложима разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ и на ищеца се дължи допълнително възнаграждение за извънреден труд при сумирано изчисляване на работното време за процесиите часове.

Поради изложеното иска се от въззивния съд като правен резултат - отмяната на първоинстанционното решение като неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалния закон и постановяване на Решение, с което да бъде уважена исковата претенция.

С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор по подадената въззивна жалба от насрещната страна по жалбата- Г. д. „***“ - МВР, представлявано от главен комисар А. Д. - ВПД директор, чрез гл.юриск. А. М., с който се иска от въззивния съд да потвърди постановеното от първоинстанционният съд съдебно решение и да остави без уважение подадената въззивна жалба.

С писмения отговор се поддържат доводи за това, че Районният съд е изследвал детайлно приложимата нормативна уредба и правилно е квалифицирал видовете труд и тяхното заплащане, като е отчетел спецификата на реда в ЗМВР и неговата приложимост, като специален ред /за служителите полагащи труд в системата на МВР/ по отношение на общата уредба на КТ и подзаконовите актове по прилагането му.

Посочва се, че във въззивна жалба, жалбоподателят е посочил, като аргумент за нарушение на материалния закон от страна на първоинстанционния съд факта, че първоинстанционният съд е възприел липсата на правило за трансформацията на нощните часове в дневни за пожарникарите за компенсирано от законодателя с други права и привилегии на служителите от МВР, като например по-продължителен платен годишен отпуск, по-голям размер на обезщетението при пенсиониране в сравнение с предвидените такива за работниците и служителите по трудови правоотношения, както и съобразявайки факта че ЗМВР е специален закон спрямо общия КТ първоинстанционният съд отхвърля предявените искове. Според ответника тези твърдения на жалбоподателя са несъстоятелни и са в противоречие с приложимата нормативна уредба.

Твърди се, че първоинстанционният съд правилно е възприел факта, че при работа на смени (дежурства) работното време на държавните служители в

МВР се отчита по специален ред, което прави недопустимо аналогичното приложение на законите за държавните служители в гражданските ведомства, включително конвентиране на часовете нощен труд, положени през нощта, в дневни. Същото се потвърждава и в Решение № 197 от 07.10.2019 г. на ВКС по гр. дело 786/2019 г.

Твърди се, че ищецът има качеството държавен служител в системата на МВР по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като нормата разграничава държавните служители в т. 1 и т. 2: по т. 1 са държавните служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чийто статут по силата на чл. 142, ал. 2 ЗМВР се урежда от ЗМВР, а по т. 2 са останалите държавни служители в МВР, чийто статут съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР се урежда от Закона за държавния служител (Обн., ДВ, бр. 67 от 27.07.1999 г., (ЗДСл). В системата на МВР работят и лица по трудово правоотношение - чл. 142, ал. 1, т. 3 ЗМВР и статутът им съгласно чл. 142, ал. 5 ЗМВР се урежда от Кодекса на труда (Обн., ДВ, бр. 26 от 01.04.1986 г., (КТ) и ЗМВР. Видно е, че една и съща правна материя: тази относно възникването, изменението и прекратяването на правоотношенията по повод полагането на труд, статута, правата, задълженията, работното време, почивките и отпуските, възнаграждението, дисциплинарната и имуществената отговорност, закрилата, синдикалното сдружаване и др., за трите групи служители в МВР е регламентирана в три различни нормативни акта - ЗМВР, ЗДСл и КТ, т.е. ЗМВР съдържа специални правни норми, които са относими само към конкретните правни субекти и правоотношенията с тях и изключват по отношение на последните приложението на общите норми, съдържащи се в КТ.

Посочва се, че КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР. Освен това се посочва, че нито в ЗДСл, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ - че за неуредените в тези закони случаи КТ се прилага „съответно“, а точно обратното - във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди от КТ, препращането е пряко чрез посочване на конкретните правни норми.

Сочи се, че по законова делегация на съответните нормативни актове са приети подзаконови такива - наредби, които съгласно чл. 7, ал. 2 ЗНА, се

отнасят до нормативния акт от по-висока степен, чиито разпоредби детайлизират. На основание чл. 139, ал. 5, чл. 155, ал. 5, чл. 163, ал. 16, чл. 164б, ал. 12 и чл. 167а, ал. 9 КТ е приета Наредбата за работното време, почивките и отпуските (НРВПО). На основание чл. 244, т. 2 и чл. 261 КТ е приета НСОПЗ. На основание чл. 67, ал. 3 ЗДСл и чл. 107а, ал. 9 КТ е приета Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация (приета с ПМС № 129/26.06.2012 г., в сила от 01.07.2012 г., (НЗСДА). На основание чл. 179, ал. 2 ЗМВР и чл. 187, ал. 9 ЗМВР в процесния период е действала издадената от министъра на вътрешните работи Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР. Видно от нейния предмет, който е ясно дефиниран в чл. 1, посочената наредба, Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация имат еднакъв предмет на регламентация.

Посочва се, че от изложената нормативна уредба става ясно, че предвид качеството на ищеца на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответника се определя от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на него наредби, които са специални както спрямо ЗДСл, така и спрямо КТ. В този смисъл е и Решение № 261745 от 25.05.2022 г. на Софийски районен съд постановено по гр. дело № 4277 по описа за 2021 г.

Твърди се, че жалбоподателят неправилно тълкува, че няма основание за една категории работници и служители, работещи през нощта, да се преизчислява труда от нощен в дневен, а по отношение на друга, това да не се извършва. Такъв подход според него бил незаконосъобразен. Възприемането на погрешното становище от жалбоподателя, че в случай, че спрямо държавните служители на МВР не са приложими разпоредбите на НСОПЗ означава, че същите ще бъдат поставени в неравностойно положение, спрямо работниците и служителите, работещи по трудово и служебно правоотношение, чиито правоотношения се регулират от ЗДСл, Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата е неправилно.

Твърди се, че този извод наведен във въззивната жалба е неправилен, защото

за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и тя е 8 часа. Посочва се, че различието на двете уредби е обяснимо със спецификата на функционалните задължения на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, пряко обусловена от значимостта на обществените отношения, с които е свързано изпълнението на техните функции. Тази специфика обуславя и редица други различия именно по отношение обема на полагадения труд. Посочва, че за разлика от работниците по трудови правоотношения, спрямо които съгласно чл. 143, ал. 2 КТ извънредният труд е изрично забранен и не може да надвишава 150 ч. годишно в хипотезите на чл. 144 КТ, когато е допустим, при държавните служители в МВР съгласно чл. 187, ал. 7 ЗМВР (редакция към процесния период; сега е ал. 8) извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, а разпоредбите на, ал. 5 и, ал. 6 указват как следва да бъде вземзден положението от служителя извънреден труд. Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за нощен труд е регламентирано в чл. 179, ал. 2 ЗМВР, според който размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд се определя със заповед на Министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за извънреден труд е определен в самия закон - за служителите, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение / чл. 187, ал. 6 ЗМВР/. Посочва се, че адекватно на тези по-различни условия, завишени изисквания и ограничения при полагане на труд в сравнение с работещите по трудови правоотношения лица и другите държавни служители, за служителите в ЗМВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито нито работещите по трудови правоотношения, включително и тези в системата на МВР, нито останалите държавни служители се ползват. Сочи се, че съгласно чл. 107а, ал. 18 КТ на служителите, работещи по трудово правоотношение в държавната администрация, не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в КТ, като такива не може да се определят за тях и в други закони. Напълно идентична е разпоредбата и на чл. 67, ал. 12

ЗДСл по отношение на държавния служител - че не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в ЗДС, нито в други закони може да се определят допълнителни възнаграждения на същия. Само за държавните служители в МВР е предвидено в чл. 179, ал. 4 ЗМВР, че извън допълнителните възнаграждения по чл. 179, ал. 1 и по чл. 178, ал. 1, които са аналогични на уредените в КТ и ЗДСл, им се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерски съвет. Съгласно чл. 189, ал. 1 ЗМВР държавните служители в МВР имат право на редовен платен годишен отпуск в размер на 30 работни дни, докато по трудови правоотношения той е не по-малко от 20 работни дни (чл. 155, ал. 4 КТ). Освен това държавните служители по ЗМВР имат право на допълнителен платен годишен отпуск - по един ден за всяка прослужена година, включително за приравнения трудов стаж, но не повече от 10 работни дни и допълнителен платен годишен отпуск за положен до 280 часа годишно извънреден труд - до 12 работни дни, каквито допълнителни отпуски не са предвидени за останалите трудещи се. Държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 ЗМВР придобиват право на пенсия по-рано от работещите по трудови правоотношения, защото трудът им при пенсиониране се зачита като първа категория.

Посочва се, че полагането на труд през нощта и от държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, и от тези по т. 2 на същата норма, и от работещите по трудови правоотношения, е свързано със задължение на работодателя за възмездяването му, като разпоредбите на трите закона и на свързаните с тях наредби относно дължимостта на допълнително възнаграждение за нощен труд за всеки отработен нощен час или за част от него и минималния размер на същото - 0,25 лв., са идентични: чл. 261 КТ и чл. 8 НСОПЗ; чл. 67, ал. 7, т. 1 ЗДСл и чл. 20 НЗСДА и чл. 179, ал. 1 и 2 ЗМВР.

Твърди се, че в процесният период приложима е Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г., каквито са доводите и на първоинстанционният съд. В чл. 3, ал. 3 на Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. е указано, че служителите в МВР може да полагат труд през нощта между 22.00 ч. до 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишат средно 8 часа за всеки 24-часов период, което съответства на чл. 187, ал. 3 ЗМВР. Положеният нощен труд се остойностява в съответствие със Заповед № 8121з-791/28.10.2014 г. и Заповед № 8121з-

1429/23.11.2017 г. и двете, издадени от Министъра на вътрешните работи, в които в т. 1 е посочено, че за всеки отработен нощен час или част от него, на служителите се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 0, 25 лв. В т. 5 от същата заповед е посочено, че допълнителните възнаграждения по т. 1, 2 и 3 се отчитат в часове и се изплащат след представяне в съответните финансови звена на протокол-приложение № 5 към чл. 32, ал. 1 и чл. 33 от Наредбата № 8121з-407/11.08.2014 г., съответно приложение № 6 към чл. 31 от Наредба № 8121з-776 от 2016 г.

Следователно счита, че положеният нощен труд, ако е в рамките на установеното работно време от 8 часа не се явява извънреден и затова следва да се заплаща, като нощен по определената в Заповедта на Министъра на вътрешните работи тарифна ставка. Посочва, че не е налице празнота в ЗМВР и издадените въз основа на него наредби, която да налага субсидиарното приложение на Закона за държавния служител или Кодекса на труда, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа на КТ, и по-конкретно нормата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, приета с ПМС № 4/17.01.2007 за преобразуването на часовете нощен труд с коефициент 1,143. Твърди се, че нормата е неприложима за служебните правоотношения по ЗМВР. С новия и специален закон нормалната продължителност на дневното и нощното работно време е еднаква - 8 часа.

Посочва, че предвиденото в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, за която наредба изрично е посочено в чл. 2, ал. 3, че не се прилага за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ, и в този смисъл още по-малко тази наредба е приложима за държавните служители по ЗДСл и ЗМВР, превръщането на нощния труд в дневен цели да установи, дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд. Тъй като в КТ е предвидена различна продължителност на допустимия нощен труд в сравнение с дневния такъв, законодателят е използвал математически алгоритъм, чрез който нощният труд се приравнява на дневен, за да стане възможно събирането му с отработените дневни часове, съпоставянето му с нормалната продължителност и съответно констатиране налице ли е положен извънреден труд. Превръщането става чрез умножаване на отработените нощни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно

място, т.е. $8:7 = 1,143$. Разпоредба, идентична на тази на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, с основание не е предвидена в наредбите по чл. 187, ал. 9 ЗМВР, защото за държавните служители нормална продължителност на дневния и нощния труд съвпада и коефициентът, изчислен по горепосочения начин, би бил 1.

Сочи, че изводи за невъзможност за субсидиарно прилагане на общия трудов закон и подзаконовите актове по неговото прилагане се съдържат и в установената съдебна практика на ВКС в Решение № 55/07.04.2015 г. по гр.д. № 5169/2014 г., III г.о. и Решение № 197/07.10.2019 г. по гр.д. № 786/2019 г., IV г.о.

Израз на последователността на законодателя по този въпрос е и последния ЗИД ЗМВР (Обн., ДВ, бр.60 от 7.07.2020 г.), който е в сила от 11.7.2020 г. За да се избегне нееднозначното тълкуване на съдържанието на нормата на чл. 187 ЗМВР, която обосновава и разнородната практика на съдилищата при нейното прилагане при решаването спорове, идентични със спора по това дело, в нейния текст са извършени редакции. В ал. 1 е създадено изречение трето, което гласи, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период.

Посочва се, че това нормативно разрешение се потвърждава и от постановеното решение на съда на Европейския съюз от 24.02.2022 г. по дело C-262/2020,

образувано по преюдициално запитване от районен съд - Луковит по дело със същия предмет като настоящото.

Моли въззивният съд да постанови решение, с което да остави без уважение подадената въззивна жалба и да потвърди Решение № 900304/19.10.2022 г. по гр. дело № 20201250100191 по описа на Районен съд Сандански, като правилно, мотивирано и законосъобразно.

Претендират се направените деловодни разноси и юрисконсултско възнаграждение в нормативно приложим размер.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл.267 във вр. с чл. 262 ГПК намира подадената въззивна жалба за допустима като подадена в срока за обжалване, от легитимирана страна с правен интерес за това. Същата отговаря на изискванията на закона и е редовна, като съдът дължи произнасяне по същество. Спазени са правилата на процесуалния закон и с

оглед на съдържанието и сроковете за депозиране на писмения отговор към жалбата.

Делото е с предмет предявени иски с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМДР във вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР и чл. 86 от ЗЗД, като първоинстанционният съд правилно е приел същите за разглеждане, след като е счел че предявените иски са допустими, а исковата молба е редовна.

Предявеният осъдителен иск намира правното си основание в чл. 178 ал. 1 т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 187 ал. 5 т. 2 от ЗМВР, във вр. с чл. 9 ал. 2 от НСОПЗ, във вр. с чл. 86 от ЗЗД за заплащане на извънреден труд, образуван след преобразуване на нощния труд в дневен.

По делото не се спори, че ищецът е държавен служител в РД "ПБЗН" – Благоевград, с място на работа гр. Сандански, на длъжност „младши инспектор“, полагащ труд по служебно правоотношение в системата на МВР – чл. 142 ал. 1 т. 1 от ЗМВР, чийто статут се урежда от ЗМВР/чл. 142 ал. 2 от ЗМВР/. Предвид характера на заеманата длъжност през процесния период, ищецът е полагал труд през нощта между 22ч. и 06ч., съгласно графици, а отработеното работно време се е изчислявало сумарно и отчитано със съставени нарочни протоколи за съответното тримесечие.

Спорният въпрос по настоящото дело е дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служителите на Министерството на вътрешните работи са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОПЗ/ и в частност чл. 9 ал. 2 от същата наредба, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, по който въпрос, поради наличие на противоречива съдебна практика, с Разпореждане от 26.02.2020г. на ВКС е образувано тълк.д. №1/2020г. на ОСГК на ВКС, по което дело все още не е постановено тълкувателно решение.

За да се произнесе с решението си, настоящият състав на ОС Благоевград съобрази и решение на ЕС от 24.02.2022г., по преюдициално запитване по дело C-262/20г., отправено от състав на РС Луковит до ЕС.

Съставът на ОС Благоевград съобрази, че Директива 2003/88/ЕО определя минимални изисквания за безопасност и здраве при организацията на работното време, в съответствие с чл. 1, § 1 от същата и тя се прилага в

частност за някои аспекти на нощния труд, работата на смени и режим на работата. Минималните изисквания относно нормалната продължителност на нощния труд са определени в чл. 8 б. „а“ от Директивата, който предвижда че нормалната продължителност на работното време на работниците, които полагат нощен труд, не надвишава средно 8 часа за всеки 24 часов период. Съгласно чл. 12 б. „а“ от Директива 2003/88/ЕО, държавите членки са длъжни да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че работниците, които полагат нощен труд и работниците на смени, се ползват с подходяща защита на работата и защита на безопасност на здравето.

В съображения 7 и 8 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003г., касаеща някои аспекти на организацията на работното време, изрично се подчертава неблагоприятното въздействие на нощния труд върху човешкия организъм. В съображение 7 от Директивата се сочи, че изследванията са показали, че човешкото тяло е по-чувствително през нощта към смущения в околната среда и към някои тежки форми на организация на работата, както и че дългите периоди на нощен труд могат да са вредни за здравето на работниците и да застрашат безопасността на работното място. В съображение 8 от Директивата се изтъква, че е необходимо да се ограничи продължителността на нощния труд, включително на извънредния такъв. В съображение 10 от Директивата пък се подчертават потенциално вредните последици от нощния труд и необходимостта да се ограничи неговата продължителност, за да се гарантира по-високо равнище на опазване на безопасността и здравето на работниците /така и т. 44 от решението на СЕС от 24 февруари 2022 г. по дело C-262/20/. В тази връзка в т. 48 на споменатото решение на СЕС се изтъква, че предвиденото в чл. 12, буква „а“ от Директивата задължение да се предприемат необходимите мерки, така че работниците, които полагат нощен труд, и работниците на смени да се ползват с подходяща за естеството на работата им защита, оставя известна свобода на преценка на държавите-членки по въпроса какви подходящи мерки да приложат. С оглед това в т. 51 от решението си СЕС изрично подчертава, че въпросното задължение на държавите-членки трябва да се изпълнява така, че да се постигнат защитните цели, определени от самата директива. По-конкретно, когато определят необходимото равнище на защита на здравето и безопасността на работниците, които полагат нощен труд, държавите-членки трябва да следят да е гарантирано спазването на

принципите на защитата на безопасността и здравето на работниците и в полза на полагащите нощен труд работници да има други мерки за защита, под формата на продължителност на работното време, допълнително заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на този вид труд, подчертана и в Директива 2003/88, а съответно и да се съобрази естеството на нощния труд.

Приема се с Директива 2003/88/ЕО че извършваните през нощта задачи могат да са различно трудни или различно стресиращи, което изисква страните членки за някои работници да се въведат специфични условия на организацията на работата, за да се гарантира защитата на здравето и безопасността им. Както в настоящия случай, с оглед на зачите които полицаите и пожарникарите извършват през нощта, биха могли да обосноват въвеждането на такива специфични условия на организацията на работата. Така в т. 53 от решение на ЕС от 24.02.2022г., по преюдициално запитване по дело C-262/20г. се сочи, че като се има предвид по-голямата тежест на нощния труд в сравнение с труда през деня, намаляването на нормалната продължителност на нощния спрямо тази на дневния труд *може да е подходящо решение* за гарантирането на защитата на здравето и безопасността на съответните работници, макар и това да не е единственото възможно решение.

Съгласно чл.176 от ЗМВР брутно месечно възнаграждение на държавните служители, работещи в МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Съгласно разпоредбата на чл.178 ал. 1 т. 3 от ЗМВР към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. В разпоредбата на чл. 143 ал.1 от КТ се съдържа легално определение за извънреден труд – това е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. По силата на чл.187 ал.1 от ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Разпоредбата на чл.187, ал. 3 от ЗМВР предвижда, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Съгласно чл. 187 ал. 5 т. 2 от ЗМВР работата

извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период- за служителите, работещи на смени, а съгласно чл. 6 извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

В чл. 187 ал. 9 от ЗМВР е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. На основание посочената законова делегация са приети Наредба №8121з-407/11.08.2014г. /отм.ДВ бр.40 от 02.06.2015г./ и Наредба №8121з-592/25.05.2015г. /отм.ДВ бр.59 от 29.07.2016г./. Впоследствие е приета Наредба №8121з-776/29.07.2016г., обн. ДВ бр. 60 от 02.08.2016г., която е действащата нормативна уредба за процесния период. Разпоредбите на чл. 3 ал. 3 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014г., Наредба № 8121з-592/25.05.2015г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. са аналогични и гласят, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

В Наредба №8121з-592/25.05.2015г. и Наредба №8121з-776/29.07.2016г., както и в последно приетата Наредба № 8121з-36/07.01.2020г., липсва изрично правило, аналогично на чл. 31, ал. 2 от Наредба №8121з-407/11.08.2014г., съгласно което при сумирано отчитане на отработеното време, общият брой часове положен труд между 22.00ч. и 6.00ч. за отчетния период се умножава по 1.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. В разпоредбите на чл. 31 от Наредба №8121з-592/25.05.2015г. и Наредба №8121з-776/29.07.2016г. е предвидено, че отработеното време между 22.00ч. и 06.00ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове, т.е. *липсва специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР.*

Настоящият състав на ОС Благоевград съобрази, че в т. 54 на решение на ЕС от 24.02.2022г., по преюдициално запитване по дело C-262/20г. се сочи, че съгласно съображение 6 от Директива 2003/88, следва да се отчитат принципите на МОТ за организацията на работното време, включително онези, които се отнасят за нощния труд, както и че съгласно чл. 8 от Конвенция № 171 на МОТ, компенсациите за полагащите нощен труд работници, под формата на продължителност на работното време, допълнително заплащане или сходни придобивки, трябва да са съобразени с естеството на нощния труд. Ето защо в т. 55 от решението на СЕС се прави извод, че макар чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88 да не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор, като полицаите и пожарникарите, е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, *то при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита, под формата на продължителност на работното време, допълнително заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира* особената тежест на полагания от тях нощен труд. Не може да се приеме в този смисъл наведения довод с въззивната жалба, че в ЗМВР изрично е уреден редът и начина на заплащане, както на нощния, така и на извънредния труд. Въззивният състав на ОС Благоевград намира, че именно разглежданият в настоящото производство механизъм за преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1,143 и изплащането му като извънреден е такава мярка за защита, под формата на допълнително заплащане, която позволява да се компенсира особената тежест на полагания от служителите на МВР нощен труд.

В решение на ЕС от 24.02.2022г., по преюдициално запитване по дело C-262/20г. е посочено, че при всички случаи в полза на служителите, каквито са полицаите и пожарникарите и с оглед на спецификата на полагания от тях труд, в полза на такива работници следва да има други мерки на защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Не следва да се сподели възражението, че за служителите на МВР не е предвидено преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1,143 и изплащането му като извънреден,

защото с оглед спецификата на служебните правоотношения на държавните служители в МВР, са предвидени редица други компенсаторни механизми, като допълнително възнаграждение за прослужено време /чл. 178, ал. 1, т. 1 от ЗМВР/, размер на основния платен годишен отпуск /чл. 189 от ЗМВР/, обезщетения за неизползван платен годишен отпуск /чл. 234, ал. 1 от ЗМВР/, обезщетения за прекратяване на служебното правоотношение /чл. 234, ал. 1 от ЗМВР/, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд според неговата продължителност /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 от ЗМВР/ и др. Тези компенсаторни механизми обаче са дължими на посочените правни основания, предвидени за тази категория служители, и са напълно различни от правното основание на процесната претенция. Това се потвърждава и от вече цитираното решение на СЕС, в т. 51, 54 и 55 на което многократно се подчертава, че макар намаляването на нормалната продължителност на нощния спрямо тази на дневния труд да не е единственото възможно решение за гарантирането на защитата на здравето и безопасността на полагащите нощен труд работници, предвид по-голямата тежест на нощния труд в сравнение с труда през деня, то при всички случаи в полза на полагащите нощен труд работници трябва да има и други мерки за защита.

Неоснователна се явява и позицията, според която след като за нощния труд е заплатено допълнително възнаграждение от 0,25 лв. на час, не следва да се прави преизчисляване и преобразуване на нощния труд в дневен, понеже се получава дублиране на заплащането. Разпоредбите на чл. 8 и 9, ал. 2 от НСОПЗ се прилагат едновременно, т.е. при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. В този смисъл е и Решение № 14 от 27.03.2012 г. на ВКС по гр.д. № 405/2011г., IV г.о., ГК, докладчик съдията Албена Бонева. Трудовото законодателство дава право на работещите да получават, от една страна, завишено почасово заплащане за нощния си труд, а от друга задължава работодателите да преизчисляват нощните часове в дневни и така да съобразяват продължителността на работния ден. Когато последната е надвишена, се касае за положен извънреден труд, който следва да бъде компенсиран. Това са две различни основания за заплащане на допълнителни възнаграждения. От дължимото допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на

положения нощен труд с коефициент 1,143, не следва да се приспада заплатеното възнаграждение в размер на 0,25 лв. на час, защото тези възнаграждения са дължими на самостоятелни и независими едно от друго правни основания.

Основното оплакване изведено с жалбата на представителят на ОД на МВР е, че приложими по отношение на служителите на МВР са специалните норми на ЗМВР и наредбите издадени от Министъра на вътрешните работи, основани на законовата делегация по чл. 187 ал. 9 от ЗМВР, тъй като същите са относими към реда за организацията и разпределение на работното време, за неговото отчитане и за компенсирането на работата на държавните служители извън работното време, режимът на дежурства, времето за отдих и почивка, като Наредбата за структурата и организацията на работната заплата/НСОРЗ/, е неприложима към настоящия казус и първоинстанционния съд неправилно се е позовал на нея в мотивите си към обжалваното решение, като е стигнал до грешни правни изводи.

Съгласно принципните разяснения, съдържащи се в мотивите към т. 23 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по тълк.д. № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон/ЗДСл/ намира субсидиарно приложение спрямо тях, тъй като обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, както и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения, за които се прилага регламентацията по КТ. Настоящият състав на ОС Благоевград споделя изцяло разбирането, че макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител/подобно на § 1а от ДР на отменения ЗМВР, отм. ДВ, бр.88/2010г./, доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл. 67 ал. 3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал.7, т. 1 - 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Да се възприеме становището, че спрямо държавните

служители на МВР не са приложими разпоредбите на НСОПЗ, означава същите са бъдат поставени в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, работещи по трудово и служебно правоотношение, чиито правоотношения се регулират от ЗДСл, Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

В подкрепа на този извод и е Решение № 311/08.01.2019г. по гр.д.№ 11441/2018г. на ВКС, в което е даден отговор на въпроса: „Намират ли субсидиарно приложение разпоредбите на чл. 67 ал. 7 т. 1 и т. 3 от ЗДСл за заплащане на допълнителни възнаграждения за нощен труд и за работа през официалните празници на държавните служители в системата на МВР при действието на ЗМВР от 2006г. (отм.)?“/ В цитираното решение е посочено, че възприемането на обратното разрешение на поставения материалноправен въпрос би довело до лишаване на държавните служители в системата на МВР от тези допълнителни възнаграждения за нощен труд и за труд на официалните празници в течение на един продължителен период от време (01.01.2011г.-30.06.2014г.), което би ги поставило в неравностойно положение както спрямо останалите държавни служители, така и спрямо работниците и служителите по трудово правоотношение, които получават такива допълнителни възнаграждения съгласно разпоредбите на чл. 261 и чл. 264 от КТ. Решението е мотивирано в съответствие с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от КРБ и чл. 14 от ЕКЗПЧОС, както и с разясненията, съдържащи се в цитираното по-горе ТР № 6/06.11.2013г. по тълк.д. № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС.

Разрешението, според което държавните служители в МВР не следва да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от работещите по трудово или служебно правоотношение по КТ и ЗДСл, съответства и на чл. 7 от [Международния пакт за икономически, социални и културни права](#), който е въвел като задължение за държавите- страни по него/сред които е и Република България/, да гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, както и на чл.31 от Хартата на основните права.

В този смисъл, липсата на изрична правна уредба в ЗМВР и в наредбите по

прилагането му, която да предвижда преизчисляването на положения нощен труд в дневен през процесния период, не може да бъде в ущърб на съответните служители в МВР. С цел избягване поставянето на служителите на МВР в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение и постигане на несправедлив резултат, в случая субсидиарно приложение следва да намери чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. НСОПЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в другите специални подзаконовни нормативни актове, издадени по приложение на ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Нейното приложение може да се изключи в случай, че е налице специална правна уредба, която да дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия. Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, на която основа и следва да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период.

Настоящият състав на ОС Благоевград съобрази и изричната законова разпоредба на *чл.188 ал. 2 от ЗМВР*, според която държавните служители, които полагат труд за времето между 22.00 и 6.00 часа, се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. По аргумент на цитираната законова норма, налага се правния извод, че наличието на специални норми от ЗМВР, уреждащи особения статут на държавните служители работещи в системата на МВР, *не може да изключи приложението на защитните норми на КТ и издадените въз основа на него подзаконовите нормативни актове, досежно фундаменталните за всеки гражданин права- за полагане на труд и определянето на възнаграждението за положения труд.*

Специалната закрила съгласно чл. 188 ал.2 от ЗМВР включва действието на разпоредбите на по- високия по степен нормативен акт/КТ/ по отношение на лицата за които е предвидена- държавните служители на МВР/какъвто безспорно е ищеца по настоящото дело/. Тя намира израз в правото на този служител да полага нощен труд при условията предвидени в КТ, а това означава че по отношение на въззивника е приложима нормата на чл. 140 от ГПК/досежно нощния труд/, според която нормалната продължителност на

работното време през нощта при 5 дневна работна седмица е до 7 часа. Именно заради това и при прилагане на нормата на чл. 9 ал.2 от НСОПЗ се получава коефициент 1.143 при преобразуването на нощните часове над установената законова норма в дневни, тъй като именно този коефициент е частно между нормалната продължителност на дневното и на нощното работно време.

Според настоящия състав на ОС Благоевград, Решение на ЕС от 24.02.2022г., по преюдициално запитване по дело C-262/20г. е в подкрепа на изводите на съда по настоящото дело и поради дадените в цитираното решение насоки *относно тълкуването и прилагането на принципа на равно третиране във връзка с разглеждания спор по главното производство пред националната юрисдикция*. Чл. 20 от Хартата на основните права на ЕС/ХОПЕС/ гласи, че всички хора са равни пред закона. В т. 58 от решението, както и многократно в постоянната си практика, Съдът на ЕС постановява, че принципът на равно третиране, закрепен в чл. 20 и 21 от ХОПЕС, представлява общ принцип на правото на ЕС, който изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. Разликата в третирането е обоснована, *когато се основава на обективен и разумен критерий*, т. е. *когато е свързана с допустима от закона цел на съответната правна уредба и е съразмерна на тази цел*. Следва да се обърне внимание, че в същата тази т. 58 от решението СЕС препраща към т. 55 и следв. от друго свое решение - това от 9 март 2017 г. по дело C-406/15, в което подробно е разгледано нарушаване на принципа на равно третиране, касаещо предоставянето на специфична закрила при уволнение на лица с увреждания, работещи по трудово правоотношение, и липсата на такава закрила за държавните служители със същите увреждания. В тази връзка в т. 65 от решението по дело C-262/20 СЕС отбелязва, че разликата в третирането, основана на характера на правоотношението - същинско служебно правоотношение или договорно правоотношение, по принцип може да се подлага на преценка от гледна точка на принципа на равно третиране. С оглед това в т. 67 от решението СЕС най-напред уточнява, че за да се определи дали е налице нарушение на принципа на равно третиране, сходството между разглежданите положения трябва да се преценява специфично и конкретно по отношение на всички характеризиращи ги елементи, с оглед, по-специално, на предмета и целта на

националната правна уредба, която установява съответното различие, както, евентуално, и на принципите и целите в областта, към която се отнася тази национална правна уредба. В тази връзка е необходимо да се подчертае, че съгласно трайната практика на СЕС, се изисква разглежданите положения да бъдат не идентични, а само сравними, и тази сравнимост трябва да се анализира конкретно съобразно предмета и целта на националната правна уредба, установяваща разглежданото различие. В настоящия казус е изпълнено изискването за сходство на разглежданите положения, а *е налице разлика в третирането, която не се основава на обективен и разумен критерий*, т. е. не е свързана с допустима от закона цел на съответната правна уредба и не е съразмерна на тази цел.

В подкрепа на изложените доводи е и Решение № 311 от 8.01.2019г. на ВКС по гр. д. № 1144/2018 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Боян Цонев. В него е посочено, че лишаването на държавните служители в системата на МВР от допълнителни възнаграждения за нощен труд и за труд през официалните празници, ще ги постави в неравностойно положение както спрямо останалите държавни служители, така и спрямо работниците и служителите по трудово правоотношение, които получават такива допълнителни възнаграждения съгласно разпоредбите на чл. 261 и 264 от КТ. Решението е мотивирано с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от КРБ и чл. 14 от ЕКЗПЧОС. Разрешението, според което държавните служители в МВР не следва да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от работещите по трудово или служебно правоотношение по КТ и ЗДСл, съответства и на чл. 7 от МПИСКП, който е въвел като задължение за държавите-страни по него/сред които е и Република България/, да гарантират равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд.

Въззивният състав на ОС Благоевград като съобрази установените основни принципи на международното право за специалната закрила на правото на труд и неговото заплащане, счита че липсата на изрична правна уредба в ЗМВР и в наредбите по прилагането му, която да предвижда преизчисляването на положения нощен труд в дневен през процесния период, не може да бъде в ущърб на съответните служители в МВР. С цел избягване

поставянето на служителите на МВР в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение и постигане на несправедлив резултат, в случая субсидиарно приложение следва да намерят както нормата на чл. 140 от КТ, така и чл. 9 ал. 2 от НСОПЗ.

НСОПЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в другите специални подзаконовни нормативни актове издадени по приложение на [ЗДСл](#) или [ЗМВР](#) са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Нейното приложение може да се изключи в случай, че е налице специална правна уредба, която да дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия. Според настоящия въззивен състав на ОС Благоевград, налице е празнота в специалната уредба с нормите на ЗМВР и подзаконовите нормативни актове издадени въз основа на него/Наредба №8121з-592/25.05.2015г. и Наредба №8121з-776/29.07.2016г., действащи към момента на процесния период по делото/, тъй като *липсва специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР*. Нормата на чл. 187 ал. 3 от ЗМВР не е изчерпателна, като само разрешава полането на нощен труд, средно в размер до 8 часа за всеки 24 часов период, без да изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложението на правилото за заплащане на извънреден труд, когато такъв е положен от съответния служител. Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца над размера предвиден в КТ следва да бъде приравнен на дневно работно време, на която основа и следва да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период. Това се налага, тъй като размерите на допълнителното възнаграждение не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите, издадени от Министъра на вътрешните работи, следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно разпоредбата на чл. 9 ал. 2 от цитирания нормативен акт, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в

дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1, 143. При трудово правоотношение и сумирано изчисляване на работно време, работодателят отчита работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период - в случая на тримесечие. В случай, че нормата работно време за този период е надвишена, ще се отчете извънреден труд- часовете, получени над определената норма часове (след превръщането на нощните часове в дневни по реда на чл. 9 ал. 2 от НСОПЗ).

Настоящата въззивна инстанция не споделя доводите на въззиваемия, че разпоредбата на чл. 9 от НСОПЗ е неприложима поради това, че не са налице визираните в нея предпоставки – „подневно отчитане на работното време“, „работа на смени“, „трудова възнаграждение, заработено по трудови норми“ и „продължителност на нощното време, по-малка от продължителността на дневното“. Разпоредбата на чл. 9 от НСОПЗ урежда различни хипотези. Докато разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 от нея визират условия за „увеличаване“ на трудово възнаграждение с определен коефициент, разпоредбата на ал. 2 се отнася единствено до изчисляване на положения труд като стойност в часове при сумирано изчисляване на работно време. Това правило е общо, а не специално, поради което не може да се сподели тълкуването, че то е приложимо единствено при условията на ал. 1 и ал. 3 от наредбата. Освен това, разпоредбата, според която за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 ч., като работните часове, не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, по-скоро разрешава полагане на нощен труд средно в размер на 8 часа за всеки 24-часов период, без да изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд. Ето защо не могат да бъдат споделени доводите, че за полицейските служители приложимият коефициент е 1, а не 1.143. Аргумент е и обстоятелството, че в Наредба №8121з-407/11.08.2014г. също се възприема този коефициент-1.143, но формулиран по друг математически начин, който води до същия резултат- при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 и 6:00ч. за отчетния период се умножава по 0.143 и полученото число да се сумира с общия брой отработени

часове за отчетния период. Това показва, че в Наредба №8121з-407/11.08.2014г. е възприет подхода, установен в [Кодекса на труда](#) и в [Наредбата за структурата и организацията на работната заплата](#).

От гореизложеното следва, че служителите в МВР, полагащи нощен труд се ползват от уредбата на НСОПЗ, която предвижда преобразуване на нощния труд в дневен при сумирано изчисляване на работното време. Това става с коефициент, който е равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане за съответното работно място или длъжност. Нормалната продължителност на дневното работно време при подневно отчитане е осем часа, а работното време през нощта, при същите условия, е седем часа, което значи, че коефициентът е 8/7 или 1.143. За всеки отработен месец служителят получава договореното трудово възнаграждение и само при наличие на извънреден труд, отчетен в края на периода /в случая на тримесечие/, за него се заплаща според уговореното в договора, но с не по-малко увеличение от 50 % /чл. 262 ал.1 т. 4 от КТ/. Възнаграждението за извънреден труд става дължимо в края на отчетния период. В този смисъл са Решение №14/27.03.2012г. по гр.д.№ 405/2011г. на ВКС, IV г.о. и Решение №103/27.07.2012г. по гр.д.№299/2011г. на ВКС, IV г.о.

В т. 77-78 от решението си по дело С-262/20, СЕС изрично подчертава, че липсата на механизъм в Наредби № 8121з-592 и № 8121з-776 на Министъра на МВР за преобразуване на нощните часове труд в дневни се обяснява със съображения от икономически и финансов порядък не могат да бъдат оправдание, тъй като не представляват цел от общ интерес. В тази връзка, както вече се посочи, целта на националната правна уредба, касаеща разглеждания в настоящото производство механизъм за преобразуване на нощния труд в дневен, с коефициент 1,143, и изплащането му като извънреден, е да представлява мярка за защита под формата на заплащане, която позволява да се компенсира особената тежест на полагания от служителите на МВР нощен труд, в изпълнение на предвиденото в чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88 задължение на държавите-членки да предприемат необходимите мерки, така че работниците, които полагат нощен труд, и работниците на смени да се ползват с подходяща за естеството на работата им защита. Следователно целта на разглежданата национална правна уредба е да предостави закрила на работник или служител не с оглед на

правната връзка, от която е възникнало неговото правоотношение - трудово или служебно, а с оглед да се компенсира особената тежест на полагания от работниците или служителите нощен труд. При това положение става ясно, че различието, което такава правна уредба провежда между лицата, полагачи нощен труд и работещи по трудово правоотношение, и държавните служители в МВР, полагачи нощен труд, не е адекватно в светлината на преследваната от тази правна уредба цел, още повече че и двете категории лица могат да бъдат назначени на работа в същата администрация, тъй като, както беше посочено вече, в МВР има служители, назначени по трудови договори, и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл. В този смисъл са и т. 60-61 от решението от 9 март 2017 г. по дело С-406/15 на СЕС.

С оглед гореизложеното се налага изводът, че неприлагането на правната уредба, касаеща механизма за преобразуване на нощния труд в дневен, с коефициент 1,143, и изплащането му като извънреден, по отношение на служителите в МВР, представлява разлика в третирането, която не се основава на обективен и разумен критерий, т. е. не е свързана с допустима от закона цел и не е съразмерна на тази цел. Съгласно постоянната практика на СЕС, при установяване на наличие на дискриминация, противоречаща на правото на ЕС, и до приемането на мерки за възстановяване на равното третиране, спазването на принципа за равно третиране може да се гарантира единствено, ако на категорията лица в по-неблагоприятно положение се предоставят същите предимства като тези, от които се ползват лицата в привилегированата категория /в този смисъл са решението от 9 март 2017 г. по дело С-406/15, т. 66, решението от 26 януари 1999 г. по дело С-18/95, т. 57, решението от 22 юни 2011 г. по дело С-399/09, т. 51, и решението от 28 януари 2015 г. по дело С-417/13, т. 46/. Лицата в по-неблагоприятно положение трябва да бъдат поставени в същото положение като лицата, които се ползват от съответната привилегия /решението от 11 април 2013 г. по дело С-401/11, т. 35/. В тази хипотеза националният съд е длъжен да не прилага дискриминационната национална разпоредба, без да е необходимо да иска или да изчаква нейната предварителна отмяна от законодателя, и да приложи по отношение на групата лица, които се намират в неравностойно положение, същия режим като този, от който се ползват лицата от другата категория /в този смисъл са решението от 12 декември 2002 г. по дело С-442/00, т. 43,

решението от 7 септември 2006 г. по дело С-81/05, т. 46, и решението от 21 юни 2007 г. по дела С-231/06-С-233/06, т. 39/.

Съгласно посоченото в решение на ЕС от 24.02.2022г., по преюдициално запитване по дело С-262/20г., всяка разлика в третирането, ако не е основана на обективен и разумен критерии, но е въведена от разпоредбите на националното право в областта на нощния труд, по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националния съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да постигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел.

С оглед изложените съображения и предвид събраните по делото доказателства, настоящата инстанция приема, че исковата претенция за заплащане на допълнително възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание.

При изложените съображения и на основание чл. 271 ал.1 от ГПК, обжалваното решение на първоинстанционния съд е неправилно и необосновано, постановено при неправилно приложение на материалния закон, като следва да бъде отменено, а предявения иск да бъде изцяло уважен.

С оглед изхода от делото в полза на въззивникът следва да се присъдят сторените и пред двете инстанции разноски за адвокатско възнаграждение възлизащи в общ размер на 900 лв.

Въззиваемият следва да бъде осъден на осн. чл.78, ал.6 ГПК, да заплати по сметка на РС – Сандански, сумата в размер на 53,31 лв. държавна такса за образуване на делото и сумата от 250 лв. разноски за вещо лице.

Въззиваемият следва да бъде осъден на осн. чл.78, ал.6 ГПК, да заплати по сметка на ОС – Благоевград, сумата в размер на 26,66 лв. държавна такса за образуване на делото.

По аргумен от разпоредбата на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК, настоящото решение

няма да подлежи на касационна проверка.

Така мотивиран, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 900304/19.10.22г. по гр.д. № 191/2020г. по описа на Районен съд Сандански, вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Г. д. „****“ на Министерството на вътрешните работи, гр. С., ул. „****“ № **, представлявана от директора А. И. Д., да заплати на М. А. Г., ЕГН ***** адрес с. Д., общ. С., обл. Б., сумата от 1332,69 лв./хиляда триста тридесет и два лв. и 69 ст./, съставляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 184,27 часа за периода от 01.02.2017г. до 31.01.2020г., получен в резултат на преизчесляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска – 17.02.20г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Г. д. „****“ на Министерството на вътрешните работи, гр. С., ул. „****“ № **, представлявана от директора А. И. Д., да заплати на М. А. Г., ЕГН ***** адрес с. Д, общ. С., обл. Б., сумата от 900лв./деветстотин, адвокатско възнаграждение пред двете инстанции.

ОСЪЖДА Г. д. „****“ на Министерството на вътрешните работи, гр. С., ул. „****“ № **, представлявана от директора А. И. Д., да заплати по сметка на РС – Сандански, сумата от 250 лв., представляваща разноски за вещо лице.

ОСЪЖДА Г. д. „****“ на Министерството на вътрешните работи, гр. С., ул. „****“ № **, представлявана от директора А. И. Д., да заплати по сметка на ОС – Благоевград, сумата в размер на 79,97 лв. държавна такса за разглеждане на уважените иски.

Настоящият въззивен съдебен акт не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____